

ชื่อหนังสือ: จะเล่าให้คุณฟัง

ผู้แต่ง: จอร์เก บูกาย

ผู้แปล: เพ็ญพิสาข์ ศรีวรรณารถ

สำนักพิมพ์: ศิเสื่อ

คุณเคยตั้งใจทำอะไรที่ไม่คุ้นเคยไหม มั่นใจว่าทำได้ ไหนลองกันสักที ผลออกมาไม่ได้เป็นอย่างที่คิด เจ็บหนัก แต่ชีวิตยังสวยงาม ในหนึ่งวันที่ย่าแม่ ผมบังเอิญได้รับความช่วยเหลือผ่านน้ำเสียงอ่อนโยนจากแดนไกล ว่ากันว่า หนังสือดี ๆ บางเล่ม เปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนได้ หนังสือเล่มนี้ เป็นหนึ่งในนั้น “จะเล่าให้คุณฟัง” ของจอร์เก บูกาย ประกอบด้วยนิทานขนาดสั้นกว่าห้าสิบเรื่อง ทุกเรื่องอ่านสนุก เต็มไปด้วยอารมณ์ขันลุ่มลึก หลายเรื่องทำให้ต้องครุ่นคิด ทบทวน และเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต ชวนให้นึกถึง “เจ้าชายน้อย” โดย อ็องตวน เดอ แซ็งแต็กซูว์เปรี ที่กระตุ้นการตรวจสอบตัวเองของผู้อ่านด้วยท่วงทำนองเบาสบาย “จะเล่าให้คุณฟัง” ดำเนินเรื่องผ่านบทสนทนาจิตบำบัดของหนุ่มน้อย คาเมียน กับจิตแพทย์ร่างท้วม จอร์เก ในแต่ละตอน คาเมียนจะบ่น โอ้ครวญ โศกเศร้ากับ

โชคชะตาและปัญหาที่เขาพบเจอ มีจอร์เกเป็นผู้รับฟัง และตอบกลับคาเมียนด้วยนิทานสั้น ๆ

ถึงแม้ “จะเล่าให้คุณฟัง” จะประกาศตัวอย่างชัดเจนว่าเป็นหนังสือที่เขียนโดยจิตแพทย์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือให้จิตใจอันตกอยู่ในสภาวะไม่ปกติ ให้กลับฟื้นคืนสภาพ แต่นิทานของจอร์เกไม่ได้มีลักษณะสอนสั่ง หรือตัดสินว่าการกระทำของตัวละครในแต่ละเรื่อง ถูก-ผิด ดี-ชั่ว แต่อย่างใด จอร์เกแทรกสารที่เขาต้องการสื่อไว้ในนิทานแต่ละเรื่องอย่างแยบยล จะอ่านเอารส อ่านเอาเรื่อง หรือว่าอ่านแบบไม่คิดอะไรเลย ก็สนุกทั้งนั้น

ผมคิดว่าผู้อ่านแต่ละท่านจะตีความนิทานของจอร์เกไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และเรื่องราวที่แต่ละคนได้พบเจอมา บางเรื่องผมอ่านแล้วเฉย ๆ แต่บางเรื่องก็กระทบใจ ให้ข้อคิดที่เยียบคม นิทานบางเรื่องชวนให้อ่านซ้ำสองถึงสามรอบ กว่าที่คำแนะนำมีประโยชน์และงดงามของจอร์เกจะคลี่คลายออกมา

เรื่องที่ผมชอบที่สุด บังเอิญเป็นเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่เพื่อนร่วมงานของจอร์เกเขียนชมไว้ในคำนำหนังสือ ชื่อ “ปีกมิไ้บิน” พอให้กำลังใจกับลูกของเขาว่า เจ้ามีปีก ถ้าจะบิน ต้องกล้าเสี่ยง กระโดดลงจากหน้าผาสูงเลย ถึงบินไม่ขึ้น ตกไปก็ไม่ถึงตาย จะมีแค่แผลถลอกที่ทำให้แข็งแรงแ้งขึ้นในคราวถัดไป ลูกไม่มั่นใจ ปรึกษาเพื่อนผู้หวังดีแล้วพวกเขาแนะนำให้ลองเริ่มจากยอไม้เตี้ย ๆ ก่อน ลูกป็นยอไม้แล้วกระโดดลงมา พยายามกระพือปีกสุดแรง แต่กลับตกลงมากระแทกพื้น เขาเดินมาหาพ่อพร้อมหน้าผากบวมถึง “พ่อโกหกผม” “ลูกเอ๊ย การจะบินได้ เราต้องมีพื้นที่ว่างเพียงพอให้ปีกของเรากางออกได้ คล้ายการโคตรมนั้นแหละ ลูกต้องอยู่ที่ระดับความสูงพอควรก่อนจะกระโดดลงมา การจะบิน

ได้นั้น ต้องเริ่มจากความกล้าจะเสี่ยงก่อน ถ้าลูกไม่ยอม
ทำก็ยอมแพ้เสีย แล้วเดินต่อไปทั้งชีวิต”

อ่านจบแล้วอยากจะไปหน้าผา ลองพยายาม
บินกันอีกซักครั้ง ถ้าคุณชอบเรื่องนี้ คุณน่าจะชอบ

- “เจ้าชายน้อย”, อีองตวน เดอ แซ็งแตกซูว์เปรี เขียน,
อำพรณ โอตระกูล แปล, สำนักพิมพ์จินด์.
- “นิทานเวตาล”, พระราชนิพนธ์ของ กรมหมื่นพิทย
लग्न เขียน, แพรวสำนักพิมพ์.

